

Karina Yan Glaser

RODINKA ZE 141. ULICE

A NEČEKANÁ POHROMA

FRAGMENT

Rodinka ze 141. ulice a nečekaná pohroma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Karina Yan Glaser
Rodinka ze 141. ulice a nečekaná pohroma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Karina Yan Glaser

RODINKA ZE 141. VLIČE

A NEČEKANÁ POHROMA

FRAGMENT

Věnováno Danovi

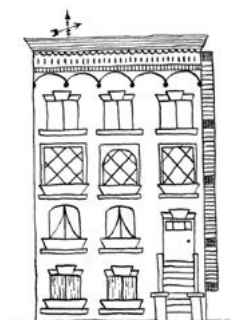
„Domov byl tím nejútlunějším
a nejpříjemnějším místem na světě.“
Elizabeth Enrightová, *Pavučina pro dva*

„Domov a já jsme tuze dobří přátelé.“
L. M. Montgomeryová, *Anna ze Zeleného domu*

Text and interior illustrations copyright © 2017 by Karina Yan Glaser
Map copyright © 2017 by Jennifer Thermes
Translation © Dana Chodilová 2025
Published by arrangement with Clarion Books/HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

ISBN tištěné verze 978-80-253-7463-4
ISBN e-knihy 978-80-253-7480-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7496-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7497-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

PÁTEK, 20. PROSINCE

První kapitola

V hnědočerveném cihlovém domě uprostřed klidné 141. ulice se v obývacím pokoji sešla ke společné rodinné poradě rodina Vanderbeekerových. Na koberci se rozvalovali jejich mazlíčci – pes jménem Franz, kocour zvaný George Washington a králík Paganini –, kteří si dopřávali odpolední šlofíček v pásu slunečního světla. Ve zdech domu přátelsky chrchlaly trubky.

„Chcete slyšet nejdřív dobrou, nebo špatnou zprávu?“

Pět dětí se podívalo na rodiče.

„Tu dobrou,“ vyhrkly Isa a Laney.

„Špatnou,“ řekli Jessie, Oliver a Hyacinth.

„Tak jo,“ kývl táta. „Nejdříve tu dobrou.“ Odmlčel se a posunul si brýle na nose. „Je vám všem jasné, že vás máme s maminkou moc rádi, vidíte?“

Oliver, kterému bylo devět a vyznal se ve světě, odložil knížku a změřil si otce přimhouřenýma očima. „Budete se rozvádět? Táta a máma Jimmyho L. se taky rozvedli. A pak mu dovolili pořídit si hada.“ Patami tenisek kopl do vysoké hranice starých encyklopedií, na kterých seděl.

„Ne, my jsme –“ začal táta.

„Je to pravda?“ zašeptala šestiletá Hyacinth a v kulatých očích se jí začaly sbírat slzičky.

„My se samozřejmě –“ zkusila to máma.

„Co je to roz-vádět?“ skočila jí do řeči Laney, které bylo čtyři a tři čtvrtě a právě trénovala kotrmelce na koberci. Měla na sobě kombinaci červeně kostkovaného, levandulově pruhovaného a zelenomodře puntíkováného oblečení, kterou si sama vybrala.

„To znamená, že se máma s tátou už nemají rádi,“ prohlásila dvanáctiletá Jessie a zpoza mohutných brýlí s tmavými obroučkami se zabodla do rodičů pohledem. „To je teda voprz.“

„Budeme s nima žít na střídačku,“ dodala Isa, Jessiino dvojče. V ruce držela housle a smyčcem bodala do opěradla gauče. „O prázdninách a v létě a tak. Je mi z toho nanic.“

Máma rozhodila rukama. „DOST! Nechte toho... prosím. Dost. Tatínek a já se nerozvádíme. Ani nápad. Šli jsme na to úplně špatně.“ Podívala se na tátu, zhluboka se nadechla a na

chvíli zavřela oči. Isa si všimla, že pod nimi má tmavé kruhy, které tam ještě před týdnem nebyly.

Máma otevřela oči. „Začneme znovu. Nejdřív mi řekněte, jak moc rádi tady bydlíte? Na stupnici od jedné do deseti.“

Malí Vanderbeekerové se rozhlédli po svém domově, činžáku v newyorském Harlemu. Jejich bydlení se skládalo ze suterénu, přízemí, kde byl obývací pokoj spojený s kuchyní, koupelna a prádelna, a z prvního patra se třemi ložnicemi, komorou proměněnou v pokojík, kde spával Oliver, a další koupelnou. Všechny pokoje byly pěkně v řadě. Z přízemí vedly dveře na malý dvorek, kde se pod keřem hortenzie zabýdlela kočka s čerstvým vrhem kořat.

Děti uvažovaly nad máminou otázkou.

„Deset,“ odpověděly Jessie, Isa, Hyacinth a Laney.

„Milion,“ utrousil Oliver a dál si rodiče měřil podezřívavým pohledem.

„Je to nejdobřejší bydleníčko na světě,“ prohlásila malá Laney, udělala další kotrmelec a skopla přitom Isin stojan na noty. Zvířata se rozutekla, až na Franze, který sebou ani necukl, přestože ho zasypala lavina partitur.

„Bydlíme tu skoro celý život,“ připomněla Isa. „Je to tu perfektní.“

„Teda až na Beidermana,“ dodala Jessie. Beiderman bydlel ve třetím patře činžáku a byl to vážně dost nepříjemný člověk. A zároveň jejich domácí.

„*Pana* Beidermana,“ opravil ji táta. „Je zajímavé, že se o něm zmiňuješ.“ Zvedl se a začal přecházet sem a tam podél gauče. Tvářil se tak zachmuřeně, že mu úplně zmizely vrásky od smíchu. „Nečekal jsem, že k tomu dojde, ale pan Beiderman mi právě oznámil, že nám neobnoví nájemní smlouvu.“

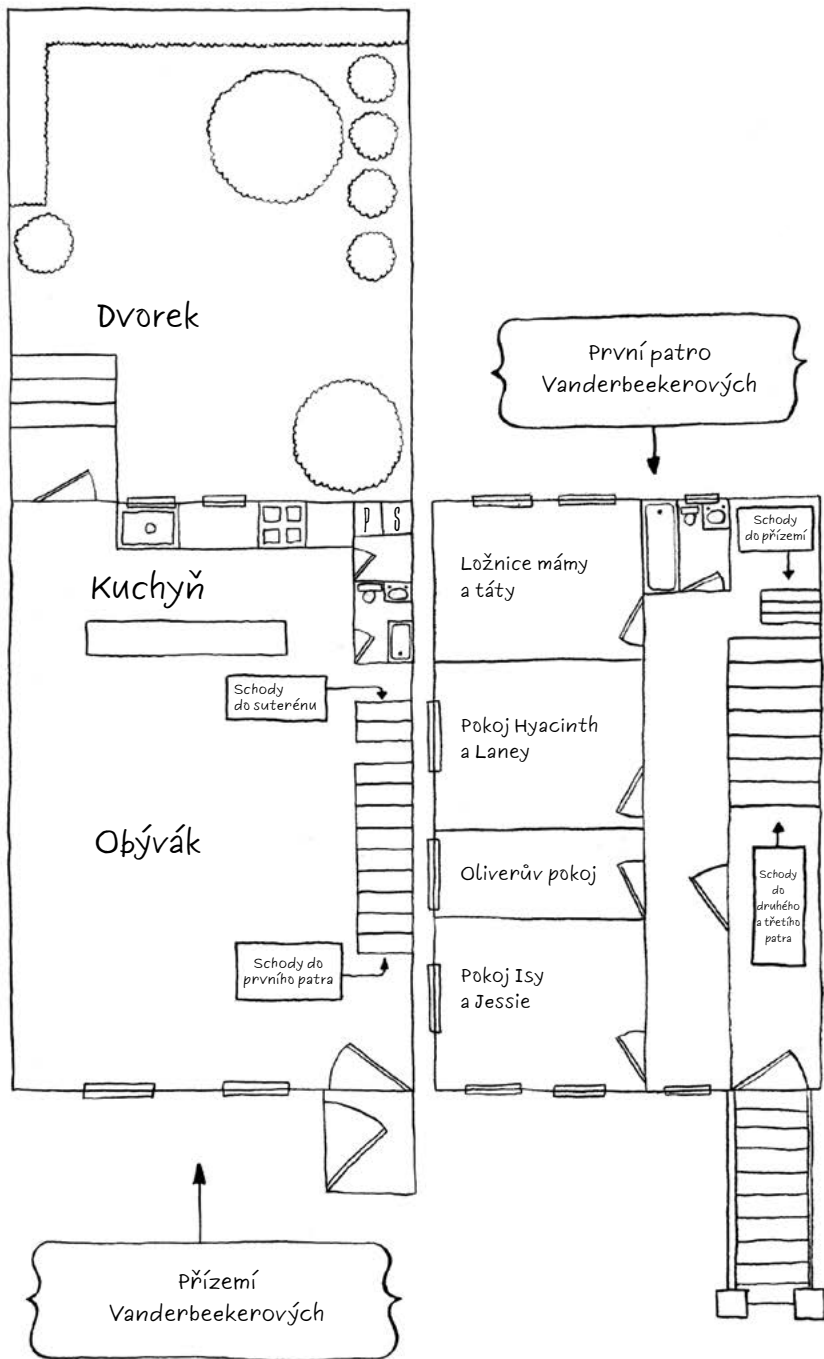
„Neobnoví nám –“ začala Jessie.

„To je ale blbost!“ houkl Oliver.

„Co je to nájemní smlouva?“ zeptala se Laney.

Táta pokračoval, jako by děti nic neřekly. „V posledním roce jste se všichni celkem snažili, co se pana Beidermana a jeho potřeby klidu a soukromí týče. Tím chci říct, že jsem tak trochu čekal, že nás vyhodí už před pár roky, když mu Oliver prohodil oknem ten nešťastný baseballový míček, nebo když mu Franz počural dveře. Překvapilo mě, že nás chce vystěhovat teď, po takovém klidném roce.“ Odmlčel se a zadíval se na děti.

Ty příkyvovaly a kulily na něj nevinné oči, tedy až na Olivera, který doufal, že si nikdo nevzpomene na drobný incident z letošního léta, kdy jeho frisbee zasáhlo zavlazovač

a ten vystřelil spršku vody přímo do Beidermanova otevřeného okna.

Táta se o té příhodě nezmínil. Místo toho si povzdechl: „Na konci měsíce se musíme vystěhovat.“

Pokoj vybuchl rozhořčením.

„To jako *fakt*? Byli jsme tak hodní, že bychom mohli mít svatozář!“ prohlásila Jessie tak pobouřeně, až jí brýle sklouzly po kořeni nosu.

„Už pár měsíců nehraju basket před domem!“ namítl Oliver.

„Co je to nájemní smlouva?“ zeptala se znovu Laney.

„Isa musí cvičit na housle v tom nablblým doupěti v sute-rénu!“ rozčílila se Jessie.

„Jak to mluvíš?“ napomenula ji máma a Isa v tu chvíli řekla: „Mám to tam dole *ráda*.“

Táta se podíval na Laney. „Máme s panem Beidermanem uzavřenou nájemní smlouvu. Je to dohoda o tom, že tady můžeme bydlet.“

Laney uvažovala o tátových slovech a přitom se chystala na další kotrmelec. „A to znamená, že nás tu nechce?“

„Tak to není...“ Máma nedořekla.

„Já myslím, že ten pan Bíglmen potřebuje pomazlit,“ usoudila Laney. Povedl se jí kotoul bez nehody, pak se překulila na

břicho a pustila se do pátrání po králíkovi, který se uchýlil do bezpečí pod gauč.

Jessie se podívala na kalendář na stěně. „Takže to je konec? Zbývá nám tu už jenom jedenáct dní?“

„To nás vážně nutí do stěhování hned po Vánocích?“ zhrozila se Isa.

„Je to kvůli tomu, že neumím uklidnit Franze a on pořád štěká?“ ptala se Hyacinth a kousala si nehty. Když Franz uslyšel svoje jméno, máchl ocasem, otevřel oči, ale hned je zase zavřel.

„Já myslím, že za to můžu já,“ ozvala se Isa.

Její sourozenci na ni zůstali hledět. Nikdo z nich si neuměl představit, že by za vyhazovem z domu mohla stát dokonalá Isa.

„No, víte, kvůli tomu hraní na housle.“

„Děti, za to nemůže nikdo,“ zasáhla máma. „Vzpomeňte si, táta a strýc Arthur přece loni nainstalovali ta ekologická okna. Jsou mnohem zvukotěsnější než ta stará. Udělali jsme, co jsme mohli, abychom pana Beidermana přesvědčili, ať nás tu nechá bydlet. Dokonce jsem mu nedávno nechala přede dveřmi krabičku levandulových makronek.“ Máma nervózně zamrkala. Coby profesionální cukrářka nebrala makronky na lehkou váhu.

„Taková škoda,“ zabručel Oliver. Ani on nebral makronky na lehkou váhu.

„Budeme mít v novém bydlení taky suterén? Abych tam mohla cvičit?“ ptala se Isa.

„Já se přestěhuju, jedině když tam bude laboratoř. S Bunsenovým hořákem. A novými Erlenmeyerovými baňkami,“ zahučela Jessie zarputile.

„Budu tam mít stejný pokoj, že jo? Jakože úplně *přesně* ten samý?“ dožadoval se Oliver.

„Přestěhujeme se někam blízko? Aby Franzovi zůstali všichni jeho psi kámoši?“ ujišťovala se Hyacinth. Po její poznámce vykulily ostatní děti oči. Dosud je nenapadlo, že možná budou muset opustit místo, kde znaly celý blok, přesně věděly, jak se který soused jmenuje, kolik mu je let a jaký nosí účes.

„Žiju v této čtvrti celý život,“ řekl táta. „Mám tu práci.“ Jenom Hyacinth zaznamenala, že jí neodpověděl na otázku a nikomu se přitom nepodíval do očí. „Poslyšte, děti, musím jít spravit to rozviklané zábradlí ve druhém patře a pak vynést odpadky. Ještě si o tom promluvíme, ano?“

Vzal si z věšáku modrou kombinézu a natáhl si ji přes pracovní oblečení opraváře počítačů. Kombinéza vypadala jako úbor, který nosí automechanici. Táta přejel pohledem zachmuřené tváře svých dětí. „Je mi to vážně líto. Vím, že to tu máte rádi. Ale slibuju vám, že všechno dobře dopadne.“ Vyklouzl ze dveří.

Děti nenáviděly, když rodiče slibovali, že něco dobře dopadne. Jak to mohli vědět? Než však stačily přijít s dalšími otázkami, mámě se rozezvonil telefon. Podívala se na displej a pak zase na děti. „Tohle musím vzít. Ale... žádné strachy. Ještě si o tom popovídáme, slibuju!“ Děti se dívaly, jak pospíchá po schodech nahoru a říká: „Ano, paní Mitchellová, děkuju, že voláte. O ten byt, který inzerujete, máme *velký* zájem –“ Pak už bylo jen slyšet, jak se za ní zavírají dveře ložnice.

„Stěhování!“ porušil ticho Oliver. „To je na palici! Hnusák Beiderman.“

„Neumím si představit, že bychom tu nebydleli,“ řekla Isa a prsty brnkala na struny houslí. „Fakt doufám, že to není kvůli mému hraní.“

Isa zjistila, že pan Beiderman má zvláštní odpor ke hře na hudební nástroje, už před šesti lety, když byla v první třídě. Stála tehdy před bytem paní Josie, sousedky ze druhého patra, a hrála jí *Třpyť se, třpyť se, hvězdičko* na malé housle osminky. V půlce písně se rozletěly dveře bytu pana Beidermana ve třetím patře. Zařval do chodby, ať ten příšerný rámus skončí, jinak zavolá policii. Pak se dveře zabouchly.

Policii! Na šestiletou houslistku! Isa se tehdy rozplakala a paní Josie ji pozvala dál, nabídla jí sušenky na jemném

porcelánovém talířku a dala jí hezký krajkový kapesníček, aby si osušila slzy. Pak ji přemluvila, aby si ten kapesníček nechala, a Isa ho dodneška nosila v pouzdru na housle.

„To nedává smysl,“ mračila se Jessie a přecházela sem a tam mezi gaučem a velkým oknem. Prohrabovala si rozcuchané vlasy, takže vypadala trochu jako šílený vědec. „Newtonův třetí zákon říká, že každá akce vyvolá stejnou, opačnou reakci. Uvažujte se mnou: táta toho dělá pro dům tolik. Udrží čistý vchod, hra-be listí, odklízí sněh. Šetří Beidermanovi spoustu peněz, když dělá všechny ty opravy. Copak neplatí Newtonovy zákony? To, že nás Beiderman vykopne z domu, *není* náležitá reakce.“

„Já chci toho Newtona vidět!“ dožadovala se Laney.

„Tady fyzika neplatí,“ mínila Isa a bezděky si upravila svůj úhledný culík na ještě úhlednější culík.

„Newtonovy zákony platí pro všechno,“ prohlásila Jessie svým typickým tónem *mám pravdu a nikdo mě nepřesvědčí o opaku*.

„S velkýma opravama pomáhá strýc Arthur,“ připomněl Oliver, jak se tak probíral starými encyklopediemi a hledal svazek označený písmenem *N*.

„Táta dělá všechno, co je každý den třeba,“ zdůraznila Jessie. „A spravuje strýčkovi notebook, vždycky když se mu pokazí.“

Oliver konečně vytáhl z hromady kolem sebe správnou encyklopedii a zalistoval v ní. „Newton je tenhle chlap,“ ukázal Laney obrázek v knize.

„Má *moc* pěkný vlasy,“ poznamenala Laney a přejela prsty po fotografii.

„Nečtěte to,“ obořila se na ně Jessie. „Tyhle knížky jsou šedesát let starý a plný nepřesností.“

„No tak, lidi,“ vložila se do toho Isa. „Pojďme zpátky k tématu. Podle mě máme čas do Vánoc. Musíme Beidermana přesvědčit, ať nás tu nechá bydlet.“

„To jsou jenom čtyři dny a půl!“ vyhrkla Jessie. Podívala se na hodinky. „Jedno sto a šest hodin.“

„Přesně tak. Necelých pět dní, vážení. Kdo má nějaký nápad?“

„Jít a obejmout ho?“ navrhla Laney.

Oliver si promnul dlaně a povytáhl obočí. „Nastříkáme mu vzkaz na dveře.“ Udělal dramatickou pauzu. „Pořádně sprostěj.“

Isa bratra ignorovala. „Laney, já myslím, že máš pravdu. Zkusíme pro Beidermana udělat něco hezkýho. Víte, aby si to rozmyslel.“

Jessie a Oliver se zatvářili skepticky. Hyacinth vypadala vyplekaně. Laney se tvářila, že by chtěla někoho umačkat v objetí.

Po dlouhém mlčení pokrčil Oliver rameny. „Jsem ochotnej udělat pro něj něco hezkýho. Teda *pokud* nás tu nechá bydlet.“

„Snad můžu zkusit být na něj milá,“ připustila Jessie. Isa jí věnovala vděčný pohled. „Ale pokud to nevyjde, tak mu s Oliverem posprejujeme ty dveře. Co myslíš, Hyacinth?“

„Já se ho bojím,“ pípla Hyacinth a kousla se do nehtu na malíčku.

„Je nás pět na jednoho!“ prohlásil Oliver. „Co by nám mohl udělat?“

„Ty to zvládneš,“ konejšila Isa Hyacinth. „Musíš si zahrát na statečnou Hyacinth.“

Dívinka přikývla, ale dál si kousala nehet.

Isa uvažovala: „Nebyla by to paráda, kdyby se nám Beidermana povedlo přesvědčit, aby nás tu nechal? To by byl nejlepší vánoční dárek všech dob pro mámu a tátu.“

Děti chvilku uvažovaly, jaké by to bylo, kdyby daly rodičům nejlepší vánoční dárek všech dob. Jasně, Hyacinth už pro ně dárky měla – vyrobila je přede dvěma měsíci –, ale představa společného dárku se jí zamlouvala. Oliverovi, který si věčně lámal hlavu tím, co k Vánocům *dostane*, právě došlo, že by měl dárky i *dát*.

„Máma s tátou si od nás zaslouží parádní dárek,“ pokýval hlavou. „Bude to tajný.“

Isa se na něj podívala. „Ty pro ně ještě nic nemáš, co?“

Oliver rychle změnil téma. „Jestli to má být tajemství, musíme se postarat, aby to někdo – vy víte kdo – nevykecal.“ Ni jak nenápadně pokývl bradou k Laney.

„Laney, tohle je tajemství,“ poučila ji Jessie.

„Jasně,“ odpověděla hned Laney.

„Jasně co?“ zeptala se Jessie.

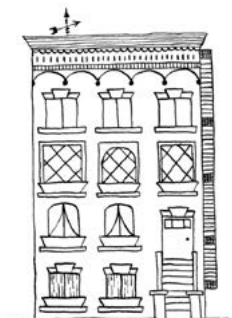
„Jasně že budeme na Bíglmena hodní,“ odpověděla Laney.

„Ano, ale mámě a tátovi o tom neřekneme. Ano, Laney?“ pobídla ji Jessie.

„Ano!“

Pětice si hned začala vyměňovat nápady na to, jak získat na svou stranu člověka ze třetího patra. Operace Beiderman oficiálně začala.

Všichni se sice plán snažili brát optimisticky, ale kdesi v zadu v hlavě na každého dotírala otázka: Jak se skamarádit s člověkem, kterého nikdy pořádně neviděli a který šest let nevyšel ze svého bytu?

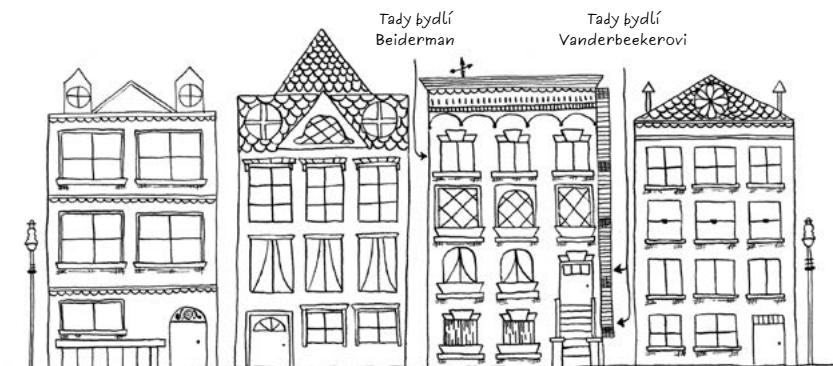

Druhá kapitola

Severní strana 141. ulice byla chráněná domy stojícími těsně vedle sebe, jako by pochodovaly ve vojenské formaci. Budovy byly zhruba stejně vysoké, měly přízemí (zvané zahradní úroveň) a tři další patra nad ním. Některé činžáky, jako třeba ten, ve kterém bydleli Vanderbeekerovi, měly i suterén, o němž Jessie mluvila jako o doupěti.

Všechny domy na úzké, stromy lemované ulici byly stejně velké, ale každý měl vlastní osobnost. Jeden byl zakulacený – jako bodrý vykrmený děda – s vypouklou fasádou a ozdobnými kudrlinkami nad kulatými okny připomínajícími soví oči. O pár vchodů dál stál dokonale symetrický dům se vznešenějším upořádáním, jenž zvláště vynikal vedle svého odvážného souseda, domu s nápadnými věžičkami

a střešními taškami hrajícími všemi barvami, třpytícími se za slunečných dnů.

Jižní stranu ulice lemovala směsice větších bytových domů a na obou koncích bloku stály kostely, které nedávno oslavily sto let. Vedle jednoho z nich se táhl pás volné půdy, o němž paní Josie pořád říkala, že by bylo hezké proměnit ho v komunitní zahradu, ale Oliver by dal přednost hřišti na basket. Dva bloky na západ se rozkládal úzký park zasahující do skalnatého kopce, na jehož vršku se tyčila řada staveb připomínajících hrad, která tvořila areál Newyorské městské vysoké školy.

Chodníky 141. ulice byly široké, ale sama ulice úzká. Obě její strany lemovaly pouliční lampy, vzdálené padesát kroků

od sebe. Jejich sloupy čnely do výšky prvního patra a pak se ohýbaly jako lámající se vlna. V teplém světle lamp působila ulice stejně malebně jako před sto lety.

Dům, kde bydleli Vanderbeekerovi – skromná červenohnědá budova s korouhvičkou, která se za větrných dnů rychle otáčela –, trůnil přímo uprostřed ulice. Nevynikal svou architekturou, ale neustálým šumem dění, které z něj sálalo. Ta spousta lidí, která navštěvovala domácnost Vanderbeekеровých, by se asi neshodla na tom, jak to tam působí, ale všem bylo jasné, jaký dům NENÍ:

Klidný
Úhledný
Nudný
Předvídatelný

Zrovna teď všechno to, čím domácnost Vanderbeekеровých NEBYLA, působilo ještě výrazněji než jindy. Děti přesunuly schůzi na téma Beiderman nahoru do pokojíku Jessie a Isy, kde je prastarý radiátor pokaždé vítal veselým hvízdáním. Isa vytáhla stojan s tabulí a s fixem v ruce se chystala zapisovat poznámky. Hyacinth vyráběla odznaky Operace Beiderman, které budou nosit na společné porady. Laney objevila pod

Isinou postelí krabici s květinovými sponkami a jednu si právě připevňovala na cop.

Jakmile se všichni usadili, rozhlédla se Isa po sourozencích. Jako potomci smíšeného páru zdědil každý z nich jinou směsici fyzických rysů a moc rádi si porovnávali, co kdo má po kterém rodiči. Isa dostala do vínku matčiny černé vlasy, rovné jako hřebíky, které nosívala stažené do úhledného hladkého ohonu nebo do elegantního francouzského copu. Její sestradvojče Jessie měla tátovy nezkrotné vlasy, se kterými se nikdy neobtěžovala nic dělat. Oliver také zdědil tátovy nepoddajné vlasy, ale máminy tmavé oči. Hyacinth měla šikovné prsty po mámě a velká chodidla po tátovi a Laney byla přesná směs obou rodičů, s vlasy tmavě hnědého odstínu, jaký by člověk dostal, kdyby smíchal barvy vlasů mámy a táty, chodidla neměla velká ani malá a oči tmavší než táta, ale světlejší než máma.

Isa si odkašlala a poklepala fixem o stojan. Jakmile se jí povedlo nastolit v pokoji klid, přednesla první návrhy Operace Beiderman.

„Můžeme mu zazpívat koledy,“ navrhla. „Víte, aby dostal vánoční náladu.“

„A co když je žid? Neurazí se?“ ozvala se Jessie ze svého místa u radiátoru.

„Tak mu zazpíváme vánoční koledy a chanukové písně,“ řekla Isa.

Laney hned hlasitě a dost falešně spustila písničku o drejdlu, židovské káče pro děti. Její hlava, vyzdobená teď již celou spoustou květinových sponek, vypadala jako zahrada.

Oliver sebou škubl a nacpal si prsty do uší. „To je fakt, fakt uhozený.“

„Tuhle radši ne,“ zamítla to Isa, zatímco Laney pokračovala: „Drejdl, drejdl, drejdl!“

„Mně se zdá, že by nechtěl, ať mu zpíváme,“ zahučela Jessie s pohledem na Laney. „Nevím, mám prostě takový tušení.“

„Drejdl, drejdl, drejdl!“ vyla dál Laney.

Isa jí přitiskla ruku na pusu, aby ji umlčela. „Co raději pomoci s něčím kolem domu, třeba zasadit kytky nebo tak něco? Paní Josie by nám pomohla. Ona to s kytkami umí.“

„Je zima. Teď kytky neporostou,“ poznamenala Jessie prakticky.

„A co vánoční hvězdy? To jsou sváteční kytky,“ nedala se Isa.

Hyacinth ochranitelsky objala rukama Franze, který jí seděl u nohou, a zabodla se pohledem do Isy. „Vánoční hvězdy jsou pro zvířata jedovatý.“

„A co věnce?“ napadlo Isu.

„Moc drahý,“ odbyl ji Oliver.

Jessie zoufale zabručela: „Fajn, vidím, že máme kupu problémů.“ Začala je odpočítávat na prstech. „Za první – nemá nás rád. Za druhý – nemáme prachy. Za třetí – nikdo z nás Beidermana pořádně neviděl ani nepotkal a nic o něm nevíme. Za čtvrtý – nechce se nechat rušit. Za pátý – nemá nás rád.“

„O to jde,“ přikývla Isa. „Určitě existuje nějaká cesta, jak mu ukázat, že je lepší, když tu bydlíme, než když tu *nebydlíme*.“

„Jo, ale jak?“ zeptala se Jessie. „Jediný, koho jsme viděli jít nahoru, je ta ptačí ženská, co mu jednou týdně nosí nákupy.“ Ptačí ženská měla trefnou přezdívku. Se svýma dlouhýma hubenýma nohama a špičatým nosem připomínala čápa.

Oliver zavrtěl hlavou. „Ta nám nepomůže. Párkrát jsem ji pozdravil, ale ona jenom prošla kolem, jako bych byl vzduch. Jednou jsem nakoukl do tašky, když ji nechala dole. Byla plná zmražených jídel.“

„Fuj,“ zhrozila se Hyacinth.

Jessie se přesunula ke svému stolu a zapnula počítač, o který se dělila s Isou. „Mrknu se, jestli o něm najdu něco na internetu.“ Zmáčkla pár kláves, zarazila se a pak ťukla na pár dalších. „To je divný. Nemůžu se připojit.“